

Matkaraportti Reykjavikin kongressista

Elina Tolvanen

12.10.2017

Osallistuin ”20th Nordic Congress of General Practice” –kongressiin, joka pidettiin Reykjavikissa 14.-16.6.2017. Oma kongressihistoriani on lyhyt; tämä oli ensimmäinen kongressini ulkomailla. Erikoistumisaikanani osallistuin Tampereella pohjoismaiseen yleislääketieteen kongressiin, joka ei tokikaan millään lailla hävinnyt Reykjavikille, mutta onhan ulkomaille lähtemisessä oma hienoutensa. Lisäjännitystä toi se, että minulla oli tässä kongressissa väitöskirjatutkimustani esittelevä posterit esillä.

Reykjavikissa sää suosi, eli ei satanut ihan koko aikaa, ja lämpötilassa taidettiin parhaimmillaan päästä jopa 15 plusasteen tuntumiin. Kongressin puitteet olivat mitä messevimmät, sillä meren rannasta kohoava kongressikeskus Harpa on lasiseininen ja peilikattoinen varsin vaikuttava ilmestys. Harpa imaisi sisäänsä helposti 1300 yleislääkäreä noin 30:sta maasta; väenpaljous näkyi oikeastaan ainoastaan ruokailuissa ja iltajuhlissa sekä Keynote-luennoilla.

Kongressin ohjelma oli erittäin monipuolinen; jopa niin runsas, että valitseminen oli vaikeaa. Kiinnostavimmat sessiot tosin olivat niin suosittuja, ettei tilaa riittänyt kaikille halukkaille – omaa suunnitelmaa täytyi välillä vaihtaa lennossa. Sessioiden puheenjohtajat olivat pääasiassa Islannista tai Tanskasta, suomalaisia kollegoita ei niillä paikoilla juuri nähty. Onneksi kotimaisia puhujia oli kuitenkin mukana, varsinkin tutkimusprojektien esittelyissä. Kongressin kielenä oli englanti, mikä helpotti meitä suomalaisia ja taisi välillä hieman kismittää ”skandinaviskan” puhujia.

Kongressin avajaiset olivat komeat ja ensimmäiset Keynote-luennot inspiroivia. Varsinkin yhdysvaltalaisen Gilbert Welchin luento "Less Medicine, more health" oli erittäin viihdyttävä, toki myös ajatuksia herättävä. Welch polemisoi medikalisaatiota ja varsinkin syövän ylidiagnostiikkaa ja peräänkuulutti kustannustehokkuuden ja hoidon hyötyjen tarkempaa arviointia. Brittikollega Martin Marshallin luento "All change for General Practice?" oli aavistuksen kuivempi, mutta sisälsi kiinnostavaa pohdiskelua perusterveydenhuollon nykytilasta ja tulevaisuudesta. Verkostoituminen eli get-together-party jäi osaltani väliin, koska matkaväsymys otti veronsa.

Torstai alkoi uusin voimin ja hivenen jännittävässä tunnelmissa. Saanko posterin silitettyä ja oikealle paikalleen? Millainen on posterin esittely, pärjääkö? Harmillisesti mitään virallista posterikiertoa ei ollut järjestetty, vaan posterit olivat hieman ahtaasti esillä ruokailutilan reunassa. Siellä piti äkseerata kahvi- ja lounastauot siltä varalta, että joku kiinnostunut esittää kysymyksiä. Onneksi kongressiseura huolehti verensokeritason riittävydestä ja tuttuja oli varsin paljon, niin tunnelma pysyi korkealla. Sain käydä myös muutaman keskustelun englanniksi, mikä oli mukavaa. Tuntui hyvältä kuulua yleislääketieteen tutkijoiden joukkoon, joka vieläpä osoittautui varsin suureksi. Tutkimusintoni lisääntyi entisestään!

Luentopuolelta on mainittava iltapäivän "Turning Narrative? Reinventing and refining narrative skills as a core competence in General Practice", joka toi erittäin kiinnostavan näkökulman potilaan kohtaamiseen ja kokonaisvaltaiseen hoitoon. Narratiivisuus tässä yhteydessä tarkoittaa sitä, että annetaan potilaan kertoa "oma tarinansa" ja näin syvennetään potilastuntemusta ja potilaan kuulluksi tulemisen kokemusta eli hoitosuhdetta kokonaisuutena. Oli mielenkiintoista kuulla sanoitettavan asiaa, jota olin jollain intuitiivisella tavalla tehnytkin, mutten sen kummemmin ollut sitä ajatellut tai analysoinut. Ahaa-elämyksiä tuli! Sen sijaan ainoa työpaja,

johon kongressissa uskaltauduin osallistumaan, ”Publishing Your Work in Peer-Reviewed Journals” oli pienoinen pettymys. Työpajan vetäjä oli kyllä selkeäsanainen, mutta jotenkin sisältö jäi laihaksi. En siis saanut vastausta kysymykseen, miksi kukaan ei halua julkaista artikkeliani. (Onneksi se asia kuitenkin korjaantui kuukausi kongressin jälkeen. Ehkä työpajasta oli kuitenkin jotakin hyötyä.)

Perjantain ohjelma ei mennyt ihan suunnitelmien mukaan, kun niin moni muu oli kanssani samoista aiheista kiinnostunut, eli saleihin ei mahtunut. Päädyin kuuntelemaan ensi tuloksia tanskalaisten vastikään kehitetystä vastaanoton akkreditointijärjestelmästä. Tutkijat pitivät prosessia raskaana, mutta vaivan arvoisena. Session ryhmäkeskustelussa oli kiinnostavaa kuulla, että Hollannissa vastaavanlainen järjestelmä on pakollinen, ja jokaisen klinikan täytyy suorittaa tietty akkreditointiprosessi kolmen vuoden välein. Lisäksi kävin kuuntelemassa yhden tutkimusession.

Perjantain Keynote-luennoista Guri Rotveitin luennosta ei valitettavasti jäänyt juuri mitään pitkäkestoiseen muistiin, mutta vika oli varmastikin vastaanottajassa eikä esiintyjässä. Aihe – epävarmuus perusterveydenhuollon ytimessä – kun on todellakin sitä yleislääkärin työn ydintä, jota olen paljon pohtinut. Petur ja Halfdan Peturssonin isä ja poika –esitys oli hauskesti rakennettu ja tarjosi läpileikkauksen islantilaisesta perusterveydenhuollosta muutaman vuosikymmenen ajalta. Halfdan Petursson lopetti esityksen innostamalla kongressiyhteisön huutamaan Islannin jalkapallomaajoukkueen lanseeraamaa ”Hu!”-kannustushuutoa. Samanaikaisesti valkokankaalle heijastui teksti, jonka viesti (summittaisesti käännettynä) kuului: ”jos suhteellisen tuntematon islantilainen yleislääkäri/tutkija saa 1300 ihmistä hurraamaan seisten, pystymme yhdessä mihin tahansa”. Ei voi olla kuin samaa mieltä.

Kaiken kaikkiaan kongressin paras anti oli positiivisen yleislääkärihegemonian kokeminen. Reykjavikissa en ollut arvauskeskuksen mitään tietämätön läheteautomaatti vaan osa erittäin arvostettua ammattikuntaa, jota ilman terveydenhuolto ei kerta kaikkiaan toimi. Missään. Yksistään sen tunteen takia kannatti matkustaa. Suosittelenkin kongressimatkailua kaikille kollegoille!